

Edsbada, kui teie jomisse läbbi, sõggeda, mad kui moistmaita lomad, meelt ja moissust lautate! Sevārrast hoidke ennast selle patto eest, et mitte õnnetus ja häbbi reie laesla peale ei tulle, ja vōtke aegsaste ja nörel selle kurja himmo vastopaâna! Olgo se häddä, mis Halliko. Toma kâtte, jomisse läbbi tulli, teile märgiks, ja vōtke sedda öppetust, mis armast süddamest teile andsun, armfa süddamega enneese heaks vasto!

2.

Kotti-Hanso poeg Jürri olli rummal moistusfest ja halp ommast wissidest. Razmatust ei teadnud temma suggu, sevārrast piddi temma ka wiiskord luggemas Pâima, enne kui Üppetaja tedda, ja siiski veel armust, jahti teggi. Rummal ja willets ta olli, ja rummal ja willets ta jai surmani! Siiski tulli nou kâtie, et piddi naest vōtma. Suggise aeg olli, willi olli hästi kas- nud, perrel olli abi tarvis ja Jürri jo pea- le kahhekümme aasta. Sepārrast pandi

siis

siis sigga numa peâle, linnakseid tehti valmis, ja lambaid tappeti rohkemisse! Aga kust waene piddi naese sama? Liggidalt ei tulnud ükski temmale, fest igga tüdruk tun- dis temma rummalust, ja suurt rahha ja riip. Kust ei olnud mehhel ka mitte! Temma emma ödde, üks wanna naene, juttolas ja lobba, juh'atas tedda ühhe küllasse, kust ta isse ennenüste todud olli, ja mis kaks pennikoorma maad temmast ãrra olli. Üks teine wanna naene jâlle, nisammasuggune sõgge loom, andis talie noud, ühhe teise küllasse miîna, kuhho kolm pennikoorma maad olli. Kui nimmetasid nemmad temmale mitto ja mitto tüdrukuid, kehnest Jüri mitte ühhe ainsa filmaga ellades näi- nud, veel wâbhjem neid tuñnid. Siiski armas, seal enneole ühhe loodud ollewad, ja vōttis nou kâtte, seina miîna. Ta o- sis noort kund, — fest ka Jürri olli sed- da wallat kuulnud, et mõnal kuni kosj- nunne ei pea kurd minnema. Noor kui

tulli